

Fotografie od Canvy

Kocour, havran a předsudek

Byl chladný dešťivý večer a městskou knihovnu v Londýně obcházeli její zaměstnanci, aby zkontrolovali, zda mohou bez problému zamknout. Mezi nimi byla i mladá blondýna, která v knihovně dobrovolně vypomáhala. Pomalu nakukovala do jedné místnosti po druhé a se zapálenou svíčkou obcházela stolky, uklízela svazky a hledala případné chudáky ponořené do dějů knih.

Ze salónku s americkou literaturou svítila lampička, a tak do něj dívka vstoupila, aby ji vypla. Přešla místnost až na konec. Působila temně, možná až trochu strašidelně a ona si dokázala představit, že kdyby v ní seděla a četla něco hororového, měla by zaručeně strach. Lampa potichu zapraskala. Mladá knihovnice spatřila, že pod ní leží tenká knížečka, a tak po ní sáhla, aby ji zařadila do police. V tu chvíli si však všimla, že není zabalená do obalu typického pro knihovnu. Zběžně ji prolistovala, ale nenašla ani razítko.

„Nesahejte na to!“ ozval za ní chraplavý hlas. Škubla sebou a otočila se. O poličku, kolem které před chvílí procházela, se opíral černovlasý muž působící děsivě. Tvář měl poznamenanou jizvami, na oku monokl a v ruce držel berli, o kterou se opíral. Jmenoval se Bowles a ona o něm už slyšela nejrůznější povídačky, z nichž jedna byla absurdnější než druhá.

„Proč? Je to majetek knihovny! A kromě toho se budova již zavírá, nemáte tu co pohledávat, pane... ehm, pane,“ odvětila a snažila se působit statečně. Muž se ušklíbl: „Ta kniha je moje. Nepatří vám. No vážně, podívejte se.“

Blondýna tedy znovu nalistovala první stranu. A skutečně, v levém dolním rohu stálo zeleným inkoustem jméno William Bowles.

„Tak,“ pokračoval, „vy tedy znáte mé jméno. Smím se vás zeptat na to vaše?“

„Bingleyová,“ polkla nasucho. „Jane. Povězte mi, co tu pro Boha živého děláte takhle pozdě večer.“

„Co bych, čtu si,“ pokrčil rameny. „Čtu si a přemýšlím.“

„Přemýšlite? Nad čím?“ zeptala se, protože pocítila zvědavost. Ten člověk ji jistým způsobem fascinoval.

Ne, že by ji přitahoval, nebo by o něj jevila zájem, ale když viděla jeho jizvy, toužila zjistit, kde k nim přišel.

„Znáte tu knihu?“ odpověděl jí na otázku otázkou. Zavrtěla hlavou. „Havran, velice kvalitní četba,“ ujistil ji. „Je to o muži, jenž se vyrovňává se smrtí své milé...“ Najednou se mu viditelně uvolnily obličejové svaly a jeho oči poprvé projevily známky citu. „Víte, taky mi zemřela manželka,“ vysvětlil.

Jane mlčela, protože netušila, co mu na to má odpovědět. „To je mi líto,“ řekla nakonec jen protože nevěděla, co jiného dělat. „A to proto jste v knihovně po zavíračce?“

Muž si zhluboka povzdechl. „Pojďte si na to sednout.“ Jane si nebyla jistá, co mu na to má odpovědět. Měla jen obejít část knihovny a poté dole dohlídnout na to, aby všichni kolegové opustili budovu v pořádku. Mezi její pracovní náplň rozhodně nepatřil čajový dýchánek s naprosto neznámým člověkem.

„No vážně, já vám nic neudělám,“ ubezpečil ji neznámý. „Jsem naprosto neozbrojený.“ A na důkaz toho zvedl obě ruce do vzduchu a následně ztěžka dosedl na kreslo.

„Nu dobrá. Tak tedy, povězte mi svůj příběh,“ souhlasila Jane a zabrala si druhé kreslo, „jsem napjatá jako struna.“

„Začněme tedy hezky zeširoka,“ nadechl se zhluboka Bowles. „Když jsem byl malý kluk, jezdíval jsem za strýcem na venkov. Bydlel na farmě a vlastnil spoustu zvířat, od ryb až po koně. Často jsem mu se starším bratrem jezdíval pomáhat, a to i když jsem dovršil dostatečného věku na to, abych se osamostatnil od vlastní rodiny. Když mi bylo osmnáct let, vzal si strýc do učení dívku, do které jsem se na první pohled zamiloval. Tušil jsem, že i ona ke mně chová jisté sympatie, a tak jsem se pokusil s ní navázat vztah.“

„A tu jste si vzal,“ napověděla Jane, která tušila, jak bude příběh pokračovat.